

2013/12
prosinec

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 12/2013

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Naše vánoční naděje</u>	<u>1</u>
<u>Na památku sestry RNDr. Hany Sommerové</u>	<u>3</u>
<u>Staň se uklidňovatelem</u>	<u>4</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>5</u>
<u>Pavel Havlíček Poutník: Podzimnímu měsíci nad krajinou v Merkiné! Anebo kdekoliv</u>	<u>6</u>
<u>Ing. Ivan Sommer: Na slovíčko s Táňou Fišerovou</u>	<u>7</u>
<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Dar času</u>	<u>8</u>
<u>Prof. Eva Dobšíková: Jsme opravdu „něco víc“?</u>	<u>12</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Parodie</u>	<u>15</u>
<u>Mgr. Daniel Novotný: Mise</u>	<u>17</u>
<u>J.A. Komenský: Motto</u>	<u>19</u>
<u>Dr. Zdeněk Fuka: Vrůstáme do svého bytí</u>	<u>20</u>
<u>Dr. Zdeněk Fuka: Prosba</u>	<u>20</u>
<u>Dr. Karel J. Hašpl: Meditace</u>	

*Všechny věci jsou možné pro toho, kdo věří,
snadné jsou pro toho, kdo doufá,
snadnější pro toho, kdo miluje
a ještě snadnější pro toho, kdo vytrvale
uskutečňuje všechny tyto ctnosti.*

Bratr Lawrence

NAŠE VÁNOČNÍ NADĚJE

Tak už jsou tady zase vánoce, leckdo si řekne, že tak brzy, že tak rychle... vždyť byly nedávno. Mnohý do vánočních svátků, často podvědomě vkládá nejrůznější naděje: např. duchovní – více času se zastavit, meditovat, něco si přečíst, promyslet, kulturní – příležitost navštívit divadlo, koncert atd., rodinné – příležitost se sejít, ledacos probrat, zkrátka „být spolu“, zdravotní - konečně si odpočinout, dárkové – dárky dávat a dostávat, konzumní – nakoupit, co se dá, mít všeho hojnost, „užít si“. A to nejsou, ani být nemohou všechny druhy přání, může jich být nepřeberně, vždyť jaký je člověk, taková jsou jeho přání, touhy a sny a právě vánoce jsou jejich časem. Ano, jsou citlivou dobou, kdy mnoho lidí vzpomíná na dětství a připomíná si, jak tehdy prožíval dobu příprav a jak vlastní svátky. Jsou dobou ohlédnutí, zastavení, vzpomínek. Mají magickou moc tyto nejkrásnější svátky v roce, něco velikého se děje na Zemi a v člověku. Chtě, nechtě, o Štědrém dnu zjihne i ten, který má k nějakému duchovnímu chápání života daleko, předaleko. Čas, kdy Slunce se navrací, ale jeho světlo je ještě v hlubinách, působí mocně na přírodu i na člověka nevědomého, své duše nedbajícího a až běda zanedbaného. Což teprve ten, který si svůj stav poněkud uvědomuje, o cosi šlechetného se snaží nebo dokonce vědomě tento požehnaný čas prožívá! Může dostat o vá-nocích, v čase zimní temnoty dar Světla lásky. Že je to fráze a k tomu nesrozumitelná a že o lásce a vánocích píše kdejaká reklama? Jenže poselství bethlémského příběhu přináší jistotu, že

láska existuje a je to zcela konkrétní stav, k němuž může člověk s pomocí Boží dospět, vospět či dorůst a je to stav tvořivý, proměňující člověka i jeho okolí a to silně, účinně a zázračně, neboť “před našimi zraky“ se ta proměna neděje, ale v lidském nitru a skrytě, tedy „za zraky“ vnějšího světa. Ne nadarmo vydala Unitaria před lety

verše Angela Silesia, kde se můžeme dočíst něco v tomto smyslu:

*„Co jen ti platno, jestli se Kristus narodil v Bethlému,
jestliže se nezrodil v tobě.“*

Z knihy Poutník cherubínský

Že mystika těžká a nepraktická? Že se vlastně dnes ani neví, jak takové proměňující lásky dosáhnout? Ono se jí nedosahuje, nedá se uchopit, dá se jen přiblížit a je jí všude plno. Stačí se rozhlédnout kolem sebe. Kolik lidí je osamělých, kolik např. v tomto roce ztratilo své nejbližší, kolik lidí je nemocných a uvítalo by naši návštěvu, kolik našich „němých“ přátel trpí a žádná pomoc nepřichází...

Něco o útrapách tohoto světa přináší i náš prosincový Poutník, nepřeje obvyklé: „veselé vánoce a šťastný nový rok“, ale byl by rád poslem naděje a účinné proměňující lásky nejen o vánocích.

Jarmila Plotěná

NA PAMÁTKU SESTRY RNDr. HANY SOMMEROVÉ

Se zármutkem sdělujeme, že odešla navždy ve věku 70 let. Osud jí nadělil velký talent. Gymnázium a pak Masarykovu univerzitu vystudovala pouze s výbornými, složila doktorát a později si doplnila vzdělání také z farmacie a výživy zvířat. S úspěchem absolvovala matematické olympiády. Zvládla desítku cizích jazyků, velice ji zajímala španělská kultura. Bohužel po komunistické normalizaci nesměla pracovat ve výzkumu. Sama bezdětná, věnovala se postiženým dětem. Instinktivně nalézala pravdu a stala se unitářkou žitím v pravdě. Její manželství s Ing. Ivanem Sommerem přetrvalo 44 let. Byla mírná, jak tiše žila, tak tiše odešla, skromná ve svém životě.

Čest její památce.

STAŇ SE UKLIDŇOVATELEM

Všude kde jsi, podporuj mír a žij v míru. Rozruch, který mate lid, zápasy, které se všude odehrávají, by mohly ustát, nebo se vyřešit, kdyby lidé podpořili ducha blahovůle jedněch k druhým.

Jedna odpuštěná urážka, prominutý útok, zadržaná rána zabraňují konfliktům, které spalují plamenem nenávisti.

Důvěřuj v sílu nenásilí a mír vykvete ve tvém srdci a v srdcích všech, kteří s tebou přijdou do styku.

Šiř naději v lepší dny.

Nikdy nebyla taková potřeba „palmy míru“, jako nyní.

Naděje dává sílu ideálům a odvahu jednotlivcům, kteří se obnovují, i když se jim zdá již vše ztracené.

Je to naděje, která podporuje hrdiny a udržuje světce u vysokých cílů, pro které žijí.

Když ji budeš v sobě udržovat, nikdy neklesneš, ani se nebudeš cítit opuštěn, když tě okolnosti donutí vydat důkaz věrnosti anebo když zůstaneš opuštěn.

Divaldo Pereira Franco: Šťastný život, s. 44-45

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v prosinci

VŠE NEJLEPŠÍ!

6.12. Milena Mičková
Žaneta Vařečková
19.12. Zdeněk Rastislav

*****

Pavel Havlíček Poutník

PODZIMNÍMU MĚSÍCI NAD KRAJINOU V MERKINÉ! ANEBO KDEKOLIV

Podzimní Měsíc

až zase bude prosvěcovat začarovanými stromy

nad spícími hřbitovy, nad jejich zdmi, a nad schoulenými loukami,
a nad černými lesy, do kterých bychom se báli vejít (vidíte, co mají
ty noční lesy společného se hřbitovem!)

a podzimní Měsíc, celý dobleda, až bude svítit do skel aut na dál-
nicích,

ten podzimní Mladenec Měsíc až nás vyzve, k čemu, k čemu jen?
Zastavme se a podívejme se tomu Měsíci přímo do tváře, přímo
do očí,

určitě nás napadne něco, co by nás jinak sotva napadlo...

Asi to bude něco o životě. A asi začneme hledat, třeba po kap-
sách,

třeba po kabelkách, třeba si rozvážeme zauzlovaný kapesníček,
třeba v krabičce od cigaret (naštěstí už dávno a dávno vykouře-
ných),

třeba pod čepicí nebo v rukávu, začneme hledat ne kousek zapo-
menuté čokolády, ale minimálně hrstičku opravdového dobráctví...
...a když ho najdeme (to přece musíme!), dáme líznout sobě i dru-
hým.

Ach, ty jeden podzimní Měsíci, nejdřív jsme mysleli, že nás děsíš,
ale vždyť ty máš přece z á s l u h u!

A kopec Markiné, kde kdysi stával mohutný hrad z kamene, se za-
vrtí.

A Měsíc, Měsíc ten taky! No, nedá se nic dělat! Obejměme se !
Kdo? My živí přece!!! Copak nevíte?!

p.s.: podle litevských dainavských pověstí byl Merkiné kopec
s dávným mohutným hradem.

Dívá se na nás Měsíc skrz hřbitovní bránu. Myslíte, že je to smut-
né?

Ale jděte!

Jděte se podívat na ten hřbitov a vzpomínejte, že jste jednou byli děti! Že jste byli děti, a jaké to bylo, že to všechno bylo jinak! Proč, pročpak jste se tolik pohoršili? Vždyť my už jsme na tom tak špatně, že ani nechceme vědět proč? Z náhrobků, totiž z některých, se tiše usmívají mrtví.

...Měsíc na tě zčerstva civí skrz hřbitovní mříž! Ty však jenom ušklibneš se, že tam nepatříš! P.S.: totiž zatím ještě!

Ivan Sommer

NA SLOVÍČKO S TÁŇOU FIŠEROVOU

V sobotu 12.10.2013 družstvo Kulturní noviny pořádalo konferenci na téma možných východisek ze současných společenských problémů. Jednou z cest, kterou se daly i Kulturní noviny, je ustavení družstva jako společenství na posílení solidarity mezi lidmi. K myšlence utváření družstev se přihlásila ve svém proslovu i Táňa Fišerová, kandidátka na prezidenta republiky v prvních přímých volbách, jejíž kampaň byla pozoruhodná tím, že téměř bez finančních prostředků získala množství příznivců. Její slova k voličům zněla vlídně s apelem nejen na materiální hodnoty, ale i sociální a mravní cítění. Stále se projevuje zájem o její názory a je zvána na vystoupení jakoby snad kampaň neskončila. Na konferenci zdůraznila duchovní stránku soužití lidí, projevující se konkrétně důvěrou, přátelstvím a z toho plynoucího optimismu. V naší někdy hektické době taková slova působí jako pohlazení.

O krátké přestávce jsem se Táni Fišerové zeptal, jestli má povědomí o existenci českých unitářů a zda ví, že její poznámky o duchovnu se blíží unitářskému pojetí víry, čerpající z různých zdrojů. Dostalo se mi odpovědi, že české unitáře zná a že ke svému životu lidé potřebují nejen materiální věci, ale i ony duchovní hodnoty, jak o nich mluvila. Dále už čas nebyl. Je ale zřejmé, že

mnozí údajní ateisté odmítají dogmatickou víru v jednoho Boha. Aniž to vnímají, tak se v podstatě hlásí k víře v obecném unitářském pojetí, hledající kontakt mezi lidmi, důvěru a pochopení, někdy snad už jen obyčejnou slušnost, a proto na ně zapůsobila slova Táni Fišerové.

Jarmila Plotěná

DAR ČASU

Cesta člověka se odehrává v čase (je čas setí, i sklizně...) je cesta individualizace (zvířata nemají tuto cestu). Uvědomění si já – (ústředního komplexu vědomí) se děje mezi 1. a 3. rokem. Uvědomování si „já“ představuje vynoření se individuality z vědomí, je-hož hladina jest Jsoucnem bez hranic. Lidská bytost v čase a prostoru se vynořuje v procesu sebeuvědomování. Odlupuje se z celkové zásobárny vědomí, vrůstá do života, do světa. Stává se odděleným jedincem, aby vědomě oddělený mohl přerůst vědomě do neoddělenosti svého původního domova.

Životní cyklus je cesta vycházení a návratu do rodného domova, buď nevědomě, nedobrovolně, násilné odevzdávání (věcí, majetku, bližních, vztahů, díla, těla) nebo vědomé, nenásilné, moudré a plodné vrůstání do nevlastnění, nelpění, oprostění. Dar času je oceán, v němž rybky našich životů společně plavou. Uvědomme si, co se na světě děje právě v tuto chvíli – co se odehrává na Zemi za vteřinu? Kolik lidí, zvířat se narodí, kolik zemře, kolik myšlenek, slov a činů se stane na jevišti světa skutečností? Za vteřinu probleskne geniálně tvůrčí myšlenka, která může být nesmírně významná pro lidstvo, za vteřinu může padnout konečné rozhodnutí zabít sebe nebo jiného člověka, za vteřinu zachránit i zničit život, vteřina může rozhodnout o další existenci či zničení naší civilizace.

Dar času se závažným a zavazujícím darem je darem velké důvěry, že se svým časem správně naložíme, neboť zároveň je a zároveň není náš.

Etapy, kterými člověk prochází na cestě životem, provázel ve všech náboženstvích určitý výklad. Každé období života mělo a často má dodnes v různých kulturách svůj rituál. Jsou rituály dospívání na začátku dospělosti u chlapců a dívek, svatební a pohřební rituály atd.

Cyklus dne

Uvědomme si, jak prožíváme den. Jaký smysl dáváme svému dni, svým dnům? Charakterizuje nás to, jak prožíváme svůj dar času, ten náš díl, který jsme dostali a je na nás, jak s ním naložíme. Čemu nejvíce věnujeme čas, tím se sami stáváme. Stejně tak nás charakterizuje, proč vyhledáváme čas na určité věci a proč na něco čas nemáme? Nemít čas znamená, neudělat si čas, dát přednost něčemu jinému. Co ve svém denním rozvrhu upřednostňujeme, tím jsme. Výmluva na nutnost či okolnosti nás neomlouvá. Říkat „nemám čas“, není správné. Říkejme raději, myslím, že nyní je nutnější udělat toto a ne tamto. Uvědomujme si, proč jisté věci, lidi, činnosti, povinnosti, zábavy upřednostňujeme a jiné odsouváme. Ne skutečnost, že něčemu dáváme přednost a něco jiného zanecháváme, ale vnitřní a skutečný důvod tvoří nás samé, naši povahu, naši cestu, náš život.

Uvědomme si, jak na nás působí proměna světa a světla během dne a noci. Jsme sovy nebo skřivánci? Kdy jsme čilejší, ráno nebo večer? Jakou část dne upřednostňujeme k práci, jakou k odpočinku? Žijeme s přírodou a v přírodě nebo nám proměny světla a počasí v umělých líhních města už nic neříkají? V klimatizovaných domech je stále stejné světlo. Časně ráno i v nejtemnější noci je v non stop provozech stále stejná teplota, osvětlení, umělé barvy. Umělohmotný svět nemá cykly, proto také nedýchá, netrpí, nestárne, nemoudří. Odnikud nejde a nikam se nevrací, nemá se kam vrátit, je kdykoliv zaměnitelný, recyklovatelný, „duchovnu“ jakoby cizí. A přece má důvod, hluboký důvod, že zde je. Také on je součástí našeho života a všeho bytí, je naším dobrým učitelem pomíjivosti a marnosti lpění na čemkoliv hmotném a příkladem k nenásledování.

Ze zastavení v běhu času dne, týdne, roku, čerpali lidé od ne-
paměti sílu a inspiraci k životu, tvorbě, sebezdokonalování, pozná-
ní a pomoci jiným.

Cyklus týdne

Už starověké národy měly čas uspořádaný. Všimly si proměn
světa během jisté časové jednotky dne a tyto jednotka řadily za
sebou a často je i nějak ve svých jazycích pojmenovávaly. Uspo-
řádání dnů do sedmidenních cyklů (týdnů) není ve všech kulturách
samozřejmostí, přesto se jedná o chápání velice staré, tisíciletí vy-
hovující, jakoby přímo „šité člověku na míru“. Pro naši židovsko-
křesťanskou kulturu je přímo typické a určuje náš pracovní a osob-
ní rytmus.

Posvátný den

Příkazy svěcení dne svátečního čili jednoho dne v týdnu (ať je
to sobota nebo neděle) zasvěceného odpočinku od běžné práce
všedních dnů a věnovaného Bohu, odráží zkušenost, že k duchov-
ní práci je třeba vytvořit podmínky. Ty představují nevšední místo
(synagoga, kostel, slavnostně upravená domácnost, atd.) a zvláště
nevšední čas – den boží určený k setkávání člověka s Tajem-
stvím, které dává smysl jeho práci a námaze ostatních dnů.

Tím není řečeno, že by tyto jiné dny či veškerý čas nebyly sva-
té, je zde jen uplatněna skutečnost, že je třeba zastavení v urči-
tém stereotypu, zastavení, které daruje sílu a inspiraci a posvěcu-
je naše dny.

Cyklus roku

Ze stejného důvodu všechny kultury a jejich náboženství slavily
během roku různé svátky. Už v době prehistorické lidé po celé ze-
mi oslavovali v určitém časovém rytmu proměny života v přírodě
(setí, sklizeň, začátek a konec vegetačních období, atd.). Později
k přírodním jevům přidaly národy téměř na celém světě svoje zku-
šenosti válečné a historické události. Přírodní svátky pak dodateč-
ně přejaly historický význam. Náboženský, fabulující prvek prostu-
puje jako určující osa tyto významy. Obvykle nesl poselství nebo
obsahoval ve své symbolice tajemství vlastního duchovního sdě-

lení. Např. Pesach – jarní svátek provázený pojídat jarně mladé byliny, jarní vajíčka a beránka je spjatý s náboženskou fabulí s charakterem historické (snad skutečné) události vyjití z egyptského otroctví. Jeho nadčasovým a dominantním poselstvím je však výzva k osvobození vnitřního člověka z otročení světa.

Různé druhy času

1. Pravidelně cyklický (lidové slavnosti, sklizeň, svátky, týdenní dny ...)
2. Cyklicky nepravidelný (na tom založena indická mystéria)
3. Cyklicky pravidelný (čas dlouhých cyklů, které jedinec nepozoruje ve svém jediném životě)
4. Nepravidelný (současné umění, skladby, géniové – často nežili dlouho). Pokud žili v kláštorech, chránily je cykly regulí.
5. Čas stojatých vod – ani den ani noc tuposti, nemoci, stáří, „ticho bez květu“

Čas, jak ho neznáme? (dle Fritjofa Capry)

Buddha učil, ó mniši, že ... minulost, budoucnost, fyzikální prostor ... a jednotlivci nejsou ničím jiným než pojmenováním, myšlenkovými formami, běžně používanými slovy, jen povrchními skutečnostmi. Východní mystika spojuje představu o čase a prostoru s určitými stavy vědomí. Protože se prostřednictvím meditace dokáží dostat za hranice běžného stavu, uvědomili si, že konvenční konečné chápání prostoru a času není konečnou pravdou.

Také teorie relativity přišla s objevem, že všechna měření prostoru a času jsou relativní. Pokud jde o prostor, se vědělo už před Einsteinem, že polohu jistého předmětu v prostoru lze určit jen ve vztahu k nějakému jinému objektu. Děje se tak obyčejně pomocí tří souřadnic a bod, ze kterého se souřadnice měří, je možno nazvat umístěním pozorovatele. Toto se vědělo dávno před teorií relativity. Ale pokud jde o čas, byla situace v klasické fyzice zcela jiná: předpokládalo se, že časová posloupnost dvou za sebou jdoucích okamžiků je objektivní, nezávislá na jakémkoli pozorovateli.

Jak my, jednotlivci, tak společnost, jestliže si uděláme na posvátno čas – a budeme si tak vážit daru jako daru, sám čas - se nám odmění darem inspirace ke zdokonalení a růstu.

JSME OPRAVDU „NĚCO VÍC“?

Už nebožtík pedagog, politik a hlavně humanista Komenský prý říkával, že všeliké kvaltování toliko pro hovada dobré jest. Dřív, a ještě za našich dědečků, se říkávalo všem větším obratlovcům hovada, menším snad hovádka. Z toho je zřejmé, že mezi zvířata a lidi stavěli příkrou hranici, jak bylo monoteistickými náboženstvími zavedeno. Nejen jimi. Člověk, argumentovali, má duši, dokonce nesmrtelnou, a veškerá zvířata tu jsou k jeho službám. Tak je psáno v Knize knih. Samo sebou se rozumělo, že k službě neomezené jakýmkoliv zvířecím utrpením, jakýmkoliv právem zvířat na svůj přirozený způsob života. Velký současník Komenského, filosof René Descartes, považoval zvířata jen za mechanismy, na jejichž projevy pocitů a třeba i strašné bolesti není třeba brát ohled, protože fakticky nic neprožívají – jsou to jen věci. A tak to šlo dějinami dál s výjimkou některých pozdějších snah utrpení pokusných nebo jatečných zvířat poněkud zmírnit. Myslím, že tu platilo a platí právo dějinného podmanitele jako právo silnějšího na cokoliv. Vždyť tak jednají běžně i lidé, kteří nejsou věřící. Je to tak od nepaměti zavedeno – zvíře je majetek, zvíře je věc, třebas i šlechtěním zmrzačená hračka. Dodnes se nesmrtelná duše a více méně duše vůbec připisuje jen lidské bytosti, i když je zřejmé, že duševní projevy, projevy radosti, frustrace, smutku, bolesti, ba i lásky a trvalé oddanosti, mají i skoro všechny druhy vyšších obratlovců včetně ptáků a často je zjišťujeme i u ryb. A což teprve láska mateřská! Pravda, do krve matek se vyplavují specifické hormony, pod jejichž tlakem mateřské jednání vzniká. Ale je tu něco víc, je tu uvažování, usuzování, vědomé jednání třebas ve prospěch života, ochrany a péče o potomstvo. Jako jeden z dokladů uvedu chování kačení mámy, jak jsem je viděla na jezeře brněnské přehrady.

V první polovině srpna bylo slunečno a teplo, jak má o prázdninách být. Nešla jsem daleko. U „Sirky“ se hemžilo plno lidí na trávníku a také ve vodě. Mezi nimi plavalo několik dospělých kačenek-březňáček, už ani nebylo poznat, která je letošní a která starší.

Najednou se poněkud dál od ostatních kačen objevila kačení máma s čerstvě vysezenými káčaty. Bylo jich devět! Je to vůbec možné? Tolik mláďat a tak pozdě? Jak stihnou dospět a zesílit, než přijde zima a nedostatek potravy? Kačenka byla maličká, vyhublá, káčátka pevně semknutá kolem ní. Její soustředěná pozornost na hejnečko, jež se k ní ve vodě téměř tisklo, byla docela nápadná. Nu, byla to atrakce a několik dětí jim začalo házet do vody nalámané zbytky svačiny. Kačena k nim neuvěřitelně rychle dovedla svá mláďata a všechna sousta jim přenechala. Zásoby dětí však byly brzy u konce a ony začaly házet kačení rodince všelijaké věci, které nejsou ani pro kačení žaludek. Máma okamžitě poznala, že to do bříšek jejích holátek nepatří, neobyčejně pohotově jim zavelela a vyrazila v čele svých potomků napříč přehradním jezerem směrem ke Kozí Horce. Jakýsi kluk za nimi házel kamínky, ale kde už byly! Opravdu je mi záhadou, že žádné káče se od matky ani v tom spěchu nevzdálilo. Jak si mohla ta káčata, snad nanejvýš třídní, poradit s takovou rychlostí a vzdáleností?

Kolik jich asi ta vzorná máma dochová do podzimu? Kolik se jich dočká zimy? Abych našla odpověď, hledala jsem je za měsíc. A našla jsem. Byly asi v polovině jezera u stanice parníku a pátraly ve vodě po potravě. Možná, že i tady jim lidé občas něco dali. Káčata se ještě pořád vzorně držela mámy. Jedno mládě ale chybělo. Neobjevím je však přece jen někde nablízku? Zbývající neuvěřitelně vyrostla, už jim obrůstalo peří. Máma už také nebyla tak hubená. Rodinka se mě nebála. Něco jsem jim donesla, ale nestačilo to. Kolik jich nakonec zůstane? Kdo či co jim může ublížit?

Prvního října jsem zase navečer zajela k Sirce. Teď už tam lidé nebyli, byla dost zima. Dospělé kačeny panáčkovaly ve vodě a se vztyčenými zadečky hledaly, než se setmí, co nejvydatnější večeři. Je tu i moje rodinka? Byla, ale málem bych ji už nepoznala. Máma se už od potomků velikostí sotva lišila, kačírům v jejím hejnečku už narůstaly kosárky. Zavolala jsem na ně. Snad pochopily, jakou mám radost, že je zase všechny vidím. Bylo s nimi i to deváté mládě, takže nyní tvořily i s maminkou desetičlennou rodinu. Pašák máma. Už se jí tak pevně nedržely a samy sbíraly do vrubozobých zobáků, co jezerní dno poskytovalo.

Radostně jsem na ně volala a všechny ke mně přišly a snědly nakrájený chléb z mé ruky. Snad poznaly, ba jsem si tím jista, že jim přeji jen dobré. Máma už jim nenechávala svůj díl chleba. Už to byli adolescenti vyrůstající do samostatného života. Dokážou přečkat zimu – ublížit jim už může hlavně jen člověk Příslušnice jejich druhu odvedla obdivuhodné dílo. Naučila je všemu, co mohla, aby dovedly čelit nebezpečím, samostatně žít, žít se v přírodě, vědět, co musí, mohou, nesmí. Všech devět uchránila až do dospělosti. Vzhledem ke stále se měnící situaci na tak rušném místě jako je brněnská přehrada, nemohly by takové dílo dokázat jen pudy, které měla vrozené. Musí vnímat rychle se měnící situaci, reagovat co nejvhodněji – myslet.

Mohla bych uvést podobných příkladů získaných pozorováním různých zvířat víc, nejen u zvířecích matek, také ze situace, jež se týká zvířete a člověka, nebo zvířat mezi sebou. Ale tenhle pro dnes stačí. Kéž by se jen člověk na své bližní, kteří nejsou lidmi, díval, pozoroval jejich chování, uvědomoval si, jaký je jejich život, co na rozdíl od nás umí a dokáže ten či jiný druh nebo jedinec. Pravděpodobně by bylo více vegetariánů, více skromnějších pozorovatelů, méně myslivců, žádní kožešníci a kožaři, méně chovatelů „domácích mazlíčků“ – vždyť jsou to jen a jen pro zalíbení člověka v živých hračkách, geneticky zmrzačení ubožáci neschopní přirozeného života svého druhu,

Víme, jaká je situace hospodářských zvířat? Většinou nevíme a ani nechceme vědět. Vybíráme si úhledné maso na talíř, vejce, mléko, ostatní živočišné výrobky a konzumujeme čím dále víc. Víme, že třeba prasce je jedno z nejchytřejších zvířat podobně jako pes a kůň? Víme, jak žijí slepice a brojleři, než si koupíme vejce nebo kuřecí mrtvolku?

Myslíte, že je dnes krutosti vůči zvířatům méně než dříve? Omyl, je tomu naopak. Lidská spotřeba zajišťovaná živočišnou výrobou rychle vzrůstá, jen je ta hrůza více sklizena z očí. Hospodářské zvíře je jen věc, jen maso na talíři, mléko v láhvi – mléko je podmíněno každoročním porodem a zabitím naprosté většiny telat. Vejce, nezbytné ve většině domácností, se vyrábějí umučením namačkaných slepic v osvětlených klecích. Ty vydrží režim přibližně 7 měsíců. V přírodě žily původně v Indii tak 15 let. Pak, po mu-

kách v klecích, podobně jako po životě na podestýlce v přeplněných halách kuřata – brojleři, kteří dorostou závratně rychle - do 8 týdnů - do jatečné váhy, v jaké je kupujeme oškubané v obchodě, jdou hromadně na mučivou smrt na drůbeží jatka. Smrt je to příšerná na lince. Jak se „vyrábějí prasata? Je to jedna z nejkrutějších výrob včetně vivisekce při kastrování a kupírování ocásku u selat, naprosto omezeného místa pro výkrm i neustále rodící prasnice, rodí přibližně pětkrát za dva roky, při čemž mají tak úzkou klec, že si mohou právě jen lehnout ke kojení, aby, kdyby se otočily, nemohly zalehnout některé sele. Na jatkách se v úžasné hrůze odehrává porážka a zpracování na lince.

Tohle běžný konzument a hlavně podnikatel v živočišné výrobě nechce vidět ani slyšet. Jen to s čistým svědomím stále stupňuje.

Svoboda zvířat se obrátila k různým do parlamentu kandidujícími stranám, zda zařadily ochranu práv zvířat na své volební programy – naprostá většina nikoliv. Z těch silných žádná. Jista jsem si jen stranou Zelených.

Nakonec několik čísel uveřejněných v UNIVERSUM – Revue české křesťanské akademie 2/2011: Podle údajů FAO se pro lidskou spotřebu každoročně porazí 50 miliard zvířat, z toho kuřat 44 miliard, prasat víc než miliarda. Vejce získáváme od 5 miliard nosnic. Spotřeba masa vzrostla za posledních 40 let významně na všech kontinentech v kg na osobu ročně: V USA je nejvyšší - z 89 na 124, v Evropě z 56 na 89, v Číně ze 4 na 54. Při současném trendu vzroste spotřeba masa na světě do roku 2020 na 327 milionů tun.

K tomu není potřeba už nic dodávat.

Daniel Novotný

PARODIE

Nia právě ležela na obláčku, když přiletěl Dev. Vycítila, že je trochu nesvůj.

"Co se děje?" zeptala se.

"Ále... škola. Přesněji řečeno hodina xonštiny. Brali jsme výjimky v pravopisu," odvětil Dev.

"No jo, to si pamatuju z minulýho roku: dvacet slov, které z historických důvodů nerespektují fonetickéj přepis."

"Svět je někdy divnej, no," opáčil Dev a vtom ho něco napadlo: "Nio, představ si svět, kterej by byl děsně, děsně divnej - jako parodie, chápeš?"

"Parodie..." zasnula se Nia, "co třeba jazyk, kterej by se skládal jen a jen z výjimek v pravopisu: prostě každý slovo by se psalo jinak. Z historickéjch důvodů."

"Chichi, to je dobrý," zasmál se Dev, "a zrovna tohle by byl jazyk, kterým by se na tom světě domlouvali lidi nejvíc, jakože cizinci a státy mezi sebou a tak."

"A nejvíc užívanéj operační systém by byl nejnáchylnější k virům a červům," fantazíroval dále Dev, o tři hodiny později, kdy se zabývali jednotlivými aspekty daného světa "a proti tomu by bojovali zastánci systému, kterej by byl děsně roztržštěnej na různý distribuce a hodně překotně se vyvíjel bez stabilního API... ale tohle je nuda, pojďme vymyslet nějaká parodická náboženství."

"Tak třeba jedni by mohli chtít všechny dobýt, aby jejich náboženství převládlo," přemýšlela Nia,

"mohli by tomu říkat svatá válka."

"Co je na válce svatýho? Nojo, vlastně, já zapomněl že je to parodie," pokračoval Dev, "jiní by zase mohli mít doktrínu, že hřích se dědí. A že tím pádem ti, co se narodí, tak už jsou hnedka vinni."

"To je šílený," vyprskla Nia. "Pojď vymyslet ještě něco."

"Další by mohli mít nauku, že celej ten svět je jenom utrpení a cílem je dostat se ven," pokračoval Dev, "chápeš to - stvoření, ale jen k tomu, aby se zase odtvořilo. Ještě mě napadlo: všechny ty náboženství budou hodně omezovat sexualitu."

"Proč by mělo náboženství omezovat sexualitu?" divila se Nia, "no jo, já jsem zase zapoměla, že je to parodie. Tu sexualitu by to chtělo ještě nějak zkomplikovat: dáme tam dvě pohlaví, každý s jiným způsobem myšlení. Nebudou si rozumět. A co se týče mezi-lidskéjch vztahů..."

Strávili vymýšlením dlouhé hodiny. Potom i dny a týdny.

* * *

Jsme v prostoru mezi světy, mezi životy. Slyšíme hlas.

"Nio a Deve, stvořili jste svět. Zmatený a pokřivený, ale přesto se našly duše, které si chtěly prožít zrovna tuto zkušenost. Máte odpovědnost: měli byste se tam alespoň jednou vtělit, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. A vězte: není to poprvé, co jste něco takového udělali."

* * *

Nela právě ležela na posteli, když přišel David. Vycítila, že je trochu nespůj.

"Co se děje?" zeptala se.

"Ále... škola. Slovíčka z angliny. Ten pravopis... svět je někdy divnej, víš." povzdechl si.

"Divnej?... Poslyš, co kdybysme vymysleli parodii?"

Daniel Novotný

MISE

Vážení přítomní! Sešli jsme se tu těsně před okamžikem, než budete odesláni na důležitou misi. Asi víte, o co jde, ale přesto vám pro pořádek zopakují základní přehled o situaci.

V jedné sluneční soustavě vesmíru 25Q se objevila civilizace, která dospěla do stádia, kdy začne potřebovat počítačovou infrastrukturu. My žijeme ve vesmíru typu M, který je založen na rozumu. Vesmíry typu Q jsou založené na víře, proto bytosti, které tam žijí, budou mít těžkosti počítačovou infrastrukturu vynalézt a zdokonalit, naučit se programovat a tak podobně.

Jste to právě vy, kdo jim pomůže. Někteří z vás dobrovolně, ve snaze si vydělat, nebo se obohatit zkušenostmi z jiného typu reality, než na kterou jste zvyklí. Jiní proto, že spáchali nějaký přestupek a jdou tedy do vesmíru typu Q za trest. Tento rozdíl se projeví v situacích, jimiž budete vystaveni, ale pro vaši práci nebude stejně důležitý. Vzhledem k povaze vesmíru typu Q si stejně to, co předcházelo vaši inkarnaci, nebudete pamatovat.

Bude to pro vás těžké. Vesmír typu Q funguje na principech víry: nestačí vám jen logické povědomí o vašich schopnostech a minimální vědomý impuls k tomu, abyste je použili, ale musíte si věřit. Také se tu přidávají faktory jako mimoslovní komunikace (ne, to není protimluv: uvidíte sami!), nutnost pečovat o hmotné tělo a podobně.

Budete jiní. Nebudou vám rozumět a vy nebudete rozumět jim. Ale budete plnit svoji misi: vynaleznete jim počítače a celou infrastrukturu kolem nich. V počítačovém světě se budete cítit jako doma: bude to totiž prostředí nejpodobnější vesmíru typu M, ze kterého pocházíte. Dokonce půjdete tak daleko, že budete vytvářet a používat simulace vesmíru typu M a budete částečně žít v nich: ano, jde o počítačové hry, obor, který tady ve vesmíru typu M strádá na úbytě (kdo by hrál, když může žít?), ale který bude ve vesmíru typu Q, který funguje jinak, doceněn. Jen vás poprosím, zkuste žít i život v Q, jakkoli těžký se vám může zdát: obohatí vás to.

Naopak původní obyvatelé 25Q budou mít problémy se v novém počítačovém světě orientovat: funguje na jiném principu než ostatní oblasti jejich života a vy jim budete radit, jak mají s novými

systemy žít. Budete muset vymyslet nějaký kompromis, nějaký systém, který se bude jiným oblastem jejich života natolik podobat, že budou schopni jej používat a který zároveň bude natolik obecný, že nepřestane být počítačem.

Nebudu vás již dlouho zdržovat. Civilizace na 25Q se již začíná hroutit do sebe. Než jsme je byli schopni zacílit, proběhly již dvě celoplanetární války a je jasné, že bez potřebné infrastruktury (například celosvětové počítačové sítě, která lidi zaměstná a sblíží) to bude horší a horší. Proto hodně štěstí ve vaší misi – vyrazte směr Země!

J.A. Komenský

MOTTO:

.....Lidé nedovedou vládnout a nedovedou dál se ovládat. Nedovedou vládnout jiným, nedovedou vládnout sobě. Nedovedou dát se ovládat jinými, nedovedou ovládat sami sebe. Především totiž lidé ve své valné většině nejsou pamětlivi své vznešenosti a jsou tak otrockého ducha, že se zahazují nejbezpečnějšími věcmi...

....dávají se jimi ovládat, vést, táhnout a zmítat sebou jimi sem a tam, jsouce nehodni toho, aby slyšeli na jméno člověk, jež přece značí tvora určeného k vládě nad věcmi. Takový člověk počíná si jako hloupý a bohaprázdný námořník, který na moři zmítajícím se bouří odhodí veslo a vystaví tak jistému nebezpečí života sebe i ty, které veze. Tak hloupých námořníků nenajdeš snad ani na dřevěných lodích, ale přemnozí lidé si tak zcela šíleně počínají při řízení lodí svého těla a duše.

Obecná porada o nápravě věcí lidských

Zdeněk Fuka

VRŮSTÁME DO SVÉHO BYTÍ

*jak paprsek jak stvol
nic víc a nic míň*

Jen prostě jsme

*vzdávající díky životu
svým dechem osamělých
kteří se spojují
v jediný bratrský kruh*

Cesta k pramenům, str. 57

PROSBA

*Už nechci nic
jenom být Tvůj
v bodě
nepohnutí
neozývat se
nevydat ani hlásku
stát tiše
kdesi v zahradě
mezi Tvými
kteří vydechují
Tvou vůli*

*a nevolají přitom
Pane Pane*

Cesta k pramenům, str. 61

Dr. Karel J. Hašpl

MEDITACE

Předsevzetí do Nového roku

*Být člověkem a nikdy se svému lidství nezpronevřit,
být těšitelem zarmoucených a vnášet jas do jejich života,
svítit na cestu bloudícím a ukazovat jim cestu z temnot,
sklánět se k malým a pozdvihovat je z prachu země, aby viděli, že
i v nich je velikost božství,
jít s jásajícími ve víru života k vznešeným cílům všelidským,
zpívat písně radosti a chvály za život a jeho příležitosti,
bušit na brány nových zítřků,
razit cesty k míru a k pokojné spolupráci lidí dobré vůle,
hledat pravdu a statečně ji bránit,
to jsou tužby a předsevzetí, jimiž je naplněna naše duše.
K tomu nám dopomáhej Bože,
Lásko nejvyšší,*

Tak se staň!

Foto Adventní věnec (staženo z wikipedie)

Foto CandlesIn- Buddhist Temple (staženo z wikipedie)

Foto Svíce (staženo z wikipedie)

Foto Růže: Peggy Greb, jde volně dílo z United States Department of Agriculture
(staženo z wikipedie)

Citát ze str. 1: Z knihy Praxe provádění přítomnosti Boží od bratra Lawrence.
Nakladatelství Unitaria, 1990, str. 17

PROGRAM NA MĚSÍC PROSINEC 2013

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 4.12.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
11.12.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
18.12.: Ing. Pavel Sedlák: **MINIKURS POČÍTAČŮ**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 6.12.: Prof. Miroslava Pauličková: **OČEKÁVÁME VÁNOCE A NOVÝ ROK**
13.12.: Rev. Petr Samojský: **VŠECHNO MÁ SVŮJ PŘÍBĚH** – rozvaha nad
pravou podstatou všech věcí z pohledu filozofie Paula Coelha
20.12.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **VÁNOČNÍ NADĚJE**
předvánoční shromáždění

Úterý 18.00 hod.:

- 10.12.: Setkání skupiny **ALLAN KARDEC:**
host z Brazílie CARLOS CAMPETI: **NAJÍT SMYSL PRO ŽIVOT**
Hotel Slovan (Dvoranka)

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer

MK ČR E 16083